

Yerleşimci Sömürgecilikle Tetiklenen Feminist Kolay Lokma

Kanada'da IRS inkârcılığı ve kurumsal şiddet açısından örnek vaka

Caroline Hodes

ÖZET

Bu çalışmada, feminist araştırmanın önerdiği gibi kendi konumum ve deneyimlerim üzerinden IRS (Indian Residential School System – Kızılderili Yatılı Okul Sistemi) inkarcılığı, engelli ve kadın düşmanı taciz hakkında bir vaka çalışmasını analiz ediyorum. Lethbridge Üniversitesi'nde tanık olduğum soykırım reddi ve ardından üniversite yönetimiyle yaptığım yazışmaları söylem analizi yoluyla inceliyorum..

ANAHTAR KELİMELER

Sömürgecilik, feminist hamle, beyaz üstünlüğü, söylem analizi, kurum şiddeti

New articles in this journal are licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 United States License.

This journal is published by Pitt Open Library Publishing.

YERLEŞİMCİ SÖMÜRGEÇİLİKLE TETİKLENEN FEMİNİST KOLAY LOKMA

Ekim 2022'de, Kanada Avam Kamarası, 1948 tarihli Birleşmiş Milletler Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılmasına İlişkin Sözleşme doğrultusunda Kızılderili Yatılı Okul Sistemindeki (Indian Residential School System, IRS) soykırımı tanımayı oybirliğiyle kabul etti. Bu tarihsel adım Kanada Ceza Kanununu, yatılı okullarla ilgili inkârcılığı nefret suçu olarak tanımlamak yönünde değiştirmek için yapılan talepler açısından gereken zemini oluşturdu (Stefanovich, 2023).

IRS sistemini soykırım olarak tanıma kararı Kanada Hakikat ve Uzlaşma Komisyonunun (TRC) 2015 raporuna ve Kayıp ve Katledilmiş Yerli Kadınlar ve Kız Çocuklarıyla İlgili Ulusal Soruşturma (National Inquiry into Missing and Murdered Indigenous Women and Girls) oluşumunun 2019 sonuç raporunda soykırım terimini kullanma kararına dayanıyor. Bu karar TRC'nin başlangıçtaki yetki alanı kapsamında mümkün olduğu düşünülenden önemli bir kopuşu temsil ediyor. Kültürel soykırım terimi soykırımın dar anlamından kökenler. Yani sıra şu varsayımına dayanır: IRS'yi uluslararası hukuk kapsamında soykırım olarak tanımlamak için TRC'nin henüz yasal süreç geçirmemiş kişilerin ve örgütlerin ceza hukuku ve medeni hukuk kapsamında sorumlu tutulmasını ve IRS sistemini mümkün kıldıkları ve/ya da öğrencilere fiziksel, cinsel, manevi ve diğer şiddet türlerini uyguladıkları için hesap verdirecek şekilde güçlendirmek gerekir. TRC kamuyu bilgilendirmek, IRS sisteminde hayatta kalanlarla, aileleriyle, sistemden etkilenen topluluklar ve diğer herkesle ilgili hakikati belgelemek için kuruldu. Resmen duruşma yapma, suçları cezalandırma, af çıkarma ya da tanıkları mahkemeye çağırma yetkisine sahip değildi. Dolayısıyla, Kanada'daki İnsanlık Suçları ve Savaş Suçları Yasasında BM Soykırım Suçunun Önlenmesi ve Cezalandırılmasına İlişkin Sözleşmeye referans verilmesine ve buna paralel olarak, hayatta kalanlara verilen ortak deneyim ödemesinin üstünde tazminat ödenmesi için işletilen Bağımsız Değerlendirme Sürecine (Independent Assessment Process, IAP) rağmen, IRS'yi uluslararası hukuk kapsamında soykırım olarak tanımlamak yetki alanının dışında kalıyordu. TRC'nin sınırlı yetki alanı nedeniyle terim, sonuç raporunda kullanılmadı. Ama en azından, ileri tarihli soruşturmalar ve politika oluşturma süreçlerinde IRS'nin soykırım olarak tanınması amacıyla gelecekte yürütülecek lobicilik için hukuki anlamıyla soykırımın kullanılmasına açık bırakmayı ihmal etmedi (NCTR, 2023). Bu, 2019'daki Kayıp ve Katledilmiş Yerli Kadınlar ve Kız Çocuklarıyla İlgili Ulusal Soruşturma ve 2022 yılında Avam Kamarasında kabul edilen önerge sonucunda gerçekleşti. Kanada Ceza Kanununun değiştirilmesi yönündeki kanun taslağıyla soykırımın hukuken tanınması yönündeki talepler canlı tutulmaya devam ediliyor.

Soykırım ve kültürel soykırım terimleri Kanada genelinde birçok tartışmaya ve ihtilafa neden oldu. Bazı argümanlara göre sınırlı yetki alanına ek olarak TRC, kültürel soykırım terimini Avustralya deneyimindeki olumsuzlukların önünü almak için öneriyor – böylelikle Avustralya'da yaşanan geri tepme ve ortaya çıkan inkârcı hareketin yaşanmasını engellemeye çalışıyor (Regan, 2010). Ancak, Kanada'da risk azaltma stratejisi olarak işlemedi; aksine IRS sisteminin etkilerini minimal bir şekilde yansıtanın aracı oldu (Staniforth, 2015; McDonald ve Hudson, 2012). Bu karar ve sonuçları, hem "kültürel soykırım" terimini dışarıda tutarak hem Birleşmiş Milletler Yerli Halkların Hakları Beyannamesine (United Nations Declaration on the Rights of Indigenous Peoples, UNDRIP) karşı çıkmak açısından Kanada'nın belgelenmiş tarihiyle uyum içerisindedir. (Kanada

hükümeti 2010'da UNDRIP'i, hukuken bağlayıcılığa sahip olmaması şartıyla imzalamayı kabul etmiştir.)

Avustralya'da Yerli halklardan çocukların ailelerinden zorla alınmaları Nisan 1997'de hem insanlık hem soykırım suçu olarak tanımlandı (Australian Human Rights Commission 1997). Ben Kiernan'a göre (2010, 163) bu, dönemin muhafazakâr başbakanı John Howard üzerinde gözle görülür bir baskı unsuru oluşturdu. Bunun üzerine Howard'ın destekçileri inkâr kampanyası başlattılar; kampanya "sol-kanattan destek alan taleplerin meşruiyetinin sağ kanat tarafından reddiyle" sonuçlandı. Kanada'da inkâr politikası Avustralya'da kullanılan retorik stratejilerin birçoğunu olduğu gibi alır. Ama, salt sağ kanat ya da muhafazakâr duruşla sınırlı değildir. Maalesef, Kanada'da inkâr politikası siyasal spektrum boyunca yayılır ve Marxist çevrelerden Alternatif Sağ Holocaust inkârcılarına kadar uzanır – aradaki herkese de dokunur. Daniel Heath Justice ve Sean Carleton'ın (2021, t.y.) belirttikleri gibi:

Yatılı okullardaki soykırımı inkâr politikası Kızılderili Yatılı Okul (IRS) sisteminin varlığını açıkça reddetmek değildi. Daha ziyade yatılı okullar hakkındaki temel gerçeklerin reddi ya da yanlış temsilidir; ama bununla ama hakikat ve uzlaşma çabalarına ket vurmamak amaçlanır [...] inkârcılar Yerli halkların kusurluluğu ve yerleşimcilerin masumiyetine dair katı bir inançla başlar ve bitirirler; bu inanç genelde Hristiyan zaferciliğinden kökenler. İnkârcılar arasında misyoner apolojistler, yazarlar ve akademikler, sağ kanat ve Yerli-karşıtı editörler ve eleştirel perspektifi es geçerek kişisel anılarını paylaşan ve aile itibarını korumaya çalışan yatılı okul çalışanlarının akrabaları vardır. Bu kişiler ne bilgili ne de nesnel yorumculardır.

Lethbridge Üniversitesi'nde yakın zamanda tanık olunan olaylarda yatılı okullarda soykırım olduğu gerçeğini inkâr politikası hem IRS inkârcılarına karşı protestolara yol açtı hem de akademik özgürlük ve ifade özgürlüğü bayrağı altında korunması gereken konuşma biçimi olarak inkârcılığı destekleyen argümanların gücünü artırdı (Dryden, 2023). Ancak bu durum, Avustralya'da olanın aksine sağ-kanat muhafazakâr hareketle ya da Justice ve Carleton'ın (2021) bahsettikleri Hristiyan üstüncülüğüyle teşvik edilmedi. Kendini tarihsel maddeci olarak tanımlayan bir akademiğin başı çektiği bir süreçte gerçekleşti; ilgili akademik Justice ve Carleton'ın (2021) özetledikleri retorik stratejilerin bir kısmını kullanıyordu. Bunlar arasında soykırım teriminin Kanada'ya uygulanamayacağını ileri sürmek, IRS'den hayatta kalanların uğradıkları zararlara rağmen eğitim aldıklarını iddia etmek vardı (Taylor, 2020). Nihayetinde, bu konuşmacı eleştirel ırk teorisini ve özellikle kesişimselliği kamusal olarak ve kasten yanlış okudu: Bu okumaya göre eleştirel ırk teorisi ve kesişimsellik baskı hiyerarşileri yaratıyorlar. Oysa, feminist eleştirel ırk çalışmalarıyla bilinen ve kesişimsellik terimini üreten akademik olduğu genel kabul gören Kimberlé Crenshaw (2016, y.y), kesişimselliğin öncelikli olarak kimlikle alâkalı olmadığını "yapıların belirli bedenleri, incinebilirliğin araçları ve sonuçları kılma" yollarıyla ilgili olduğunu yakın geçmişte ifade etmişti. Kesişimsel yaklaşımlar bu nedenle karşılaştırmalı ya da hiyerarşik olmazlar; bunun yerine ayrımcılığa, istismara ve şiddete maruz bırakılanların niteliksel olarak farklı deneyimlerini içerisinde yaşadıkları bağlamlarda ele alırlar (Crenshaw, 2016). Burada yaptığım tam da bu; bunu yaparken kendimi bir örnek vaka olarak kullanıyorum.

Widdowson konuşmasıyla ilgili birincil gerekçe, akademik özgürlük ve ifade özgürlüğü ilkelerini yanlış anlayan akademiklerden ve kamudan doğru geldi. Bu kişiler, hatalı bir şekilde söz konusu özgürlüklerin

ihtilafsız ve sorgusuz kabul edilmesi gerektiğine inanıyorlar. Dolayısıyla onlara göre, her ifade, ne kadar şiddet ve istismar yüklü olursa olsun demokratik tartışma ve özgür düşünce açısından hayati önemde. Haklarla ve anayasayla ilgili meseleler üzerine yazan bir hukuk profesörü olarak hak ve özgürlüklere sahipliklerle gelen sorumlulukları soruşturuyorum ve Kanada'daki insan hakları ihlallerinden gerekçelendirilebilir addedilenler bağlamında yanıt verilmesi gereken eşik sorularını soruyorum. Bazılarına göre bu, Kanada Haklar ve Özgürlükler Bildirgesinin 1. Kısımındaki orantısallık değerlendirmesidir: 1) Bu konuşmayı gerekli ve vazgeçilmez kılan bir amaç var mıydı? 2) Araçlar (ırkçılık, transfobi, IRS sistemini inkâr politikası, Yerli halkların dilini reddetmek, istismarcı dil vd.) amacı gerçekleştirmekle orantılı mıydı? 3) Belirtilen amacı asgari düzeyde gerçekleştirmek haklarla ilgili sorunları giderir mi? Diğer bir ifadeyle, eleştirel düşünmeyi öğretmek ve tartışma başlatmak için istismarcı, şiddet dilini kullanmayan Alberta İnsan Hakları Yasasının, 3. kısmı kapsamında belirtildiği gibi bir kişiyi ya da bir grup kişiyi nefret ve aşağılamayla hedef göstermeyen yollar var mıdır?

Bahsi geçen bilim insanı bir öğretim üyesi tarafından konuşma yapmak üzere davet edildi. Öğretim üyesi, eskiden Blue Quills Kızılderili Yatılı Okulunun bulunduğu arazide, Edmonton'ın hemen dışında sığ kitlesel mezarlarda yüzlerce çocuktan geri kalanların bulunmasına ramak kalmışken Yerleşme ve Yerli bilme biçimlerini akademik araştırma açısından soruşturmaya açmanın uygun olduğunu düşünmüş olmalı (Cook, 2023). Nihayetinde, Güney Alberta genelinde öğrenciler, öğretim üyeleri, çalışanlar, Blackfoot ve Métis topluluklarının üyeleri, kampüslerdeki örgütler, gruplar ve kümpler, yatılı okullardan hayatta kalanlar ve Lethbridge genelinde konuyla ilgilenenler bir araya geldiler ve kolektif eylemlilik gösterdiler – bu eylemler arasında konuşmayı reddeden bir dilekçe de vardı; üniversite rektörü bu eylemlilikle önerilen konuşmayı iptal etti.

Frances Widdowson her halükârda üniversiteye geldi; böylelikle yıllar boyunca kendine biçtiği itibarı koruyordu. Ziyareti, çalıştığı Mount Royal Üniversitesi'nde meslektaşlarına ve öğrencilere ayrımcı muamele göstermesi nedeniyle işten çıkartılmasının ertesinde gerçekleşti. Paul Viminitz'in verdiği felsefe dersinde konuşması sağlandı. Bu derste Yerlilerin bilgisinin geçerliliğini reddetti, üniversite sisteminin tarihini, Afrika kıtasında, özellikle Tunus, Fas, Mısır ve Mali'deki kadim köklerinden ya da Avrupa'da Aydınlanma öncesi görünümlerinden başlatmak yerine Avrupa'daki aydınlanmanın ürünü olarak salt beyazların tarihiyle anlattı ve nihayetinde bu tarihi akladı. Widdowson, sınıfa "Duyarlılığa-karşı" tişörtüyle geldi. Giyimi tek cümlede özetlenebilecek kapsayıcı iddialarına uygundu: Çeşitlilik akademik titizliği, bütünlüğü ve akademik özgürlüğü tehdit eder (Notterbrok, 2023). Aydınlanma döneminde Avrupa'da yaşıyor olsaydı, işten çıkarılacağı bir üniversitede çalışmasının imkânsız olduğu fikrini hiç hesaba katmadı. Yanı sıra tiksindiği 'duyarlı' sivil hareketler ve insan hakları hareketleri olmasaydı yanlış yönde seyreden siyasal ve ekonomik teorilerini yazmasını sağlayan eğitimi almasına izin verilmeyeceğini ya da bu yönde güçlendirilmeyeceğini de aklına getirmede.

Bu örnekte ilginç olan, Lethbridge Üniversitesi'nin, özellikle Yerli halkların hakları ve trans hakları üzere temel insan haklarıyla ilgili gerçeklerin pedagojik değeri olan konuşmanın korunması gerekçesiyle saptırılarak okunmasını ve bu hakların ihlâlini başlangıçta anlayışla karşılamaya istekli olmasıdır. Kanada Üniversite Öğretmenleri Derneğinin (Canadian Association of University Teachers', CAUT) ancak konuşma iptal edildiğinde üniversiteye uyarı göndermesi ayrıca ilginçti (Robinson, 2023). İlk olarak Rektör,

Widdowson'ın plânlanmış kamuya açık konuşmasını iptal etmek için öğrencilerin hazırladığı dilekçenin sonuçlarını almasını ve kampüste Yerleşmeye açılmasına katkıda bulunan özel sektörden fon sağlayıcıların, bir kurumun paralarını sevinçle alırken kampüste Yerleşmeye açılmasına izin vermesini kolay affetmeyeceklerini belirttiğim e-postayı kendisine göndermemi bekledi. Tesadüfen ya da değil konuşma dilekçe sonuçlarının ve e-postamın rektöre ulaşmasından kısa süre sonra iptal edildi. İptalden önce Widdowson'ın konuşmasının akademik özgürlük ve ifade özgürlüğüyle korunduğu yönünde kamu duyurusu yapıldı; duyuruda kararın daha sonra geri alınması gerektiği de belirtiliyordu (Society for Academic Freedom and Scholarship, 2023). İkincisi, Lethbridge Üniversitesi itibarını yitirmiş bu akademîğin Viminitz'in sınıfında misafir konuşmacı olarak ders vermesine izin verdi. Buradaki mantığa göre Widdowson'a yapılan davet ve konuşmasının içeriği Viminitz'in akademik özgürlüğüyle korunuyordu. Bu mantıkla kamuya açık konuşmanın iptalinin amacı da sıfırlanmış oluyordu. Ve son olarak, öğrenci gazetesi Meliorist (Unger 2023, y.y.) hem Widdowson'la hem etkinliği örgütleyen öğrencilerden biriyle mülâkat yaptı; amaçlarının dengeli, adil olmak ve Widdowson'la ilgili olarak "insanların okuyor olabilecekleri ikincil ya da üçüncül kaynakları alt etmek" olduğu yazıldı. Maalesef, akademik özgürlük olarak pervasız ifade özgürlüğü kavramsallaştırmalarının, Kanada'da hiçbir zaman geçerli olmayan sivil özgürlük anlayışını kapsayan formal eşitlik çerçevesi meşru olarak sunuldu. Bu anlatı iktidar analizini büyük ölçüde dışarıda bırakır iktidar analizinden büyük ölçüde yoksundur. Bu tür çarpıtılmış gerçeklerin ve bu gerçekleri yayan insanların neden korunmaması ya da lisans düzeyindeki sınıflarda kendilerine alan sağlanmaması gerektiği konusunda da bir açıklama sunamaz. Yazarın kendisi bile araştırmasını yatılı okul faaliyetlerinin sonuyla ilgili en yeni gerçekleri kapsayacak şekilde güncellemiyor yanlış anlıyor. (Independent Assessment Process Oversight Committee, 2021).

Widdowson konuşmasının ertesi günü döndü; sahiplendiği retoriği kampüste istemeyen yaklaşık 700 kişi tarafından protesto edildi. Blackfoot öğrenciler, topluluk üyeleri ve yatılı okullardan hayatta kalanlar davullarla, dans ederek Widdowson'ı üniversite arazisinden çıkardılar. Ne yazık ki bu, Yerli halkların bilgisini değersizleştirdiği ve bu bilgilerin, kendi ifadesiyle akademik araştırmanın merkezinde durması gereken hakikati olumsuz etkilediklerini ileri sürdüğü dersten sonra oldu (Notterbrok 2023). Sonrasında, açık sözlülüğüme karşı misilleme olarak Widdowson'ın konuşmasını engellemeyi amaçlayan öğrenci girişimine destek olarak yazdığım, nispeten ılımlı bir mektup nedeniyle taciz edildim. Felsefe bölümünden iki meslektaşım taciz içeren e-posta mesajları yazdılar; geri kalan fakülte üyeleri hiçbir şey söylemediler; sadece seyrettiler. Kendi ifadelerine göre dekanla konuşmuş olsalar da işyerinde şiddet, psikolojik güvenlik ve akademik ortamlarda istismarla ilgili önemli soruları gündeme getirenlerle bu konularda iletişim kurmadılar. Bundan sonraki bölümlerde baktığım örnek vakada, bugünkü üniversitelerin sağlamcı temelleri ve "heteropatryarka, beyaz üstünlükçülük [yerleşimci] sömürgecilik ve kapitalizm arasındaki karşılık ilişkiler" ziyadesiyle açığa çıkıyor (Piepzna-Samarasinha, 2019, 21).

Konumum

Kendimle ilgili örneğin analizine konumumu tanımlayarak giriyorum; feminist araştırma böyle öneriyor (Kirsch, 1999; Lazar, 2007; Valentine, 2002). Feminist araştırmacılar evrensel ya da nesnel hakikat iddiaları olduğunu varsaymanın etik olmadığını ve bilginin içerisinde üretildiği bağlamlar, tarihler ve mahallerle dolaylımıdığının uzun süredir farkındalar. Araştırmacının konumsallığı bu nedenle

çalışmanın bir parçasıdır ve anlatılan hikâyenin nasıl okunması gerektiğine dair katkı sunar (Hirsch, Olsen ve Harding 1995, 193).

Nöroçeşitlilikle yaşayan bir akademiğim, feminist oyunbozanım, delirtilmiş bir kadını. Kendini kaybedenlerdenim. Sadece nöroçeşitliliğimi ve reçeteye aldığım psikotrop ilaçlarımı değil başkalarının genelde bendeki delilik olarak gördüğü hâli de neşeyle sahipleniyorum. Delilik, stereotip beyaz kadınsılığın önerdiği yumuşak başlı, sessiz, ırkçı, aşırı apolojetik, hoş, komünel açıdan narsist olmayı başarılı bir şekilde performe ederek başkalarını neşelendirme kabiliyetim olmamasıyla ilgili. Buldukları mevkiden aldıkları otoriteyle hareket eden erkeklerin önünde diz çökmüyorum; aralarında toksik fazla mesai, vasatlığın kibri, tahakküm ve kadınsı ya da feminizm olarak sınıflandırılabilir olan her şeyden nefret etmek de olmak üzere kimin taşıdığı farketmeksizin (evet, bunların arasında beyaz, orta sınıf, toksik erkekliği ve beyaz orta sınıf kadınsılığı başlangıç kurulumları olarak seçen bütün bedenler de var) olmak üzere stereotipik olarak beyaz, erkek üstünlükçü davranışlara uyum sağlamayı ve herkesi neşelendirmeyi beceremiyorum. Diğer bir ifadeyle, peşinizden gelmiyorum—işbirliği, sessiz kalma ve/ya da tahakkümden doğru ihtiyaç duyduğunuz neşenin, argümanlarınızın, gerekçelerinizin/kendinizi haklı çıkarmanızın, başı çekmeniz peşinden gitmiyorum. Mutluluk vaadinizi tercih etmiyorum. Şikâyet ediyorum. Oyun bozuyorum. Sorunun adını koyuyorum; bizatihi sorun oluyorum. Köşelerim keskin. Mutluluğunuzun yoluna çıkacağım (Ahmed, 2023).

Aynı zamanda söylem analizi alanında çalışıyorum ve dilin fark yarattığına inancım sağlam. Dil akışkandır ve değişime açıktır; içerisinde yaşadığımız tarihsel anlarla koşullanır. Lisa Archibald'ın (2021, y.y.) ifadelendirdiği gibi "kişisel yaşam deneyimlerimizi, karşılaştığımız zorlukları ve kimlikleri tarif etmek için kullandığımız dil salt perspektifimizi ve dünya görüşümüzü yansıtmakla kalmaz, aynı zamanda umut ettiğimiz değişimlere de, eğer varsa, işaret eder." Böylelikle, hukuki talepler ve işyerindeki düzenlemeler için bir tanıyı kanıtlamak zorunda kalmış ve kendimi engelli olarak tanımlamak zorunda bırakılmış olsam da engellilik dilini benimsemiyorum; tanı olarak kabul etmiyorum. Sorun olan aklımı da içeren bedenim değil. Düzeltmeye ihtiyacım yok; bunu istemiyorum da. Tabii, içerisinde yaşadığımız yerleşimci sömürgeci cehennem ortamında yaşamayı mümkün kılan bugünkü ilaçların değerini teslim ediyorum.

Benim koyduğum tanı, kadın düşmanı, ırkçı ve sağlamcı bir tıp düzeninin icadı. Bu tıp düzeni, çok da uzak olmayan bir geçmişte beni sterilize eder ve bir akıl hastanesine kapatırdı. Bu nedenle, içinde yaşadığım vahşice soykırımcı ve sağlamcı toplum—ki, buna faturalarımı ödeyen akademik kurum da dahil—burada ele aldığım örnek vakanın göstereceği gibi asıl sorunu oluşturuyor. Deli bir oyun bozanım; kendimin örnek vakasıyım. Böylece, şikâyetimi, Feminist Asylum başlıklı bir dergide yayınlamam olan bitene uygun: Bu örnekte asylum çıldırıtılan bir kadın için feminist sığınaktır. Tüm yaşamını reddiyeyle geçiren ve şiddeti ve istismarı normalleştirmeyecek bir oyun bozan için durum bu.

Son olarak, yerleşimci sömürgeciliğin hükmettiği bir toplumda ben de bir yerleşimciyim. Yerleşimci terimi, soru soran bir kimliğe işaret ediyor; "tarihsel olarak ve bugün yerleşimci kolonizasyon sürecine dolaşmış" (Lowman ve Barker, 2014, 3). Lowman ve Barker'dan (2014) devam ettiğimizde yerleşimci kimliği, toprakla ve yerle ilişkileri üzerinden ortaklıklara sahip olan geniş bir insanlar bütünü temsil ediyor—bu ilişkiler, insanları-aşan dünya, Yerli bedenlere karşı şiddetle ve Yerli Halkların yerinden edilmesiyle oluşuyor. Kişinin, soykırımla ilişkisine ve soykırıma katılımını soruşturmayı gerektiren bir

kimlik. Bunu yaparken, soykırımı bugün de devam ettiren yapıları, süreçleri, retorik stratejileri ve kurum kültürlerini de hesaba katmayı gerektiriyor.

Bu kimliği üstlenmemin nedeni ebeveynlerimin Kanada'da doğmamış olması. Babam Belfast'dan (Kuzey İrlanda) ekonomik göçmen olarak geliyor; çocukluğundan itibaren tanık olduğu, devam eden sektör şiddetinden kaçmak istiyor. Annem İkinci Dünya Savaşı sonunda zorla yerinden ediliyor ve Kanada'ya, İsveç üzerinden ve hukukun Yerinden Edilmiş Kişi olarak adlandırılarak geliyor. Ama durum bundan daha karmaşık: Babam Belfast'ta doğuyor; Yahudi olarak büyüyor – ataları yüzyıllar önce yerinden edilmiş; bu, büyükannemi İskoçya'ya oradan Kuzey İrlanda'ya götürmüştü. Orada, Yahudi diasporasından olan büyükbabamla tanışmış. Hem annem hem babam Kanada'ya çatışma alanlarından geldiler. Biri kuşaklararası yerinden edilmiş diasporanın parçası olarak Hıristiyan mezhep çatışmasının merkezinde kalakalıyor. Diğer Rusya'nın işgalinden, daha net olarak, Stalinizmden kaçıyor.

Estonya'nın karmaşık tarihi Hannah Arendt'in kuramlaştırmasında totalitarizmin menziline de içine alır. İlk Rus işgali sırasında, 1940'tan 1941'e kadar Yahudi nüfusun bir kısmı diğer inanç gruplarının üyeleriyle birlikte Sibiry'a sürülür. Lutherci bir vaiz olan büyükbabam da sürülenler arasında. Sonraki Nazi işgali altında, 1941'den 1944'e kadar 'judenrein' olan ilk ülkeydi. 1941'in sonlarına gelindiğinde Nazi rejiminde kendilerini bekleyen sonu bilen Yahudi nüfusun büyük bir bölümü ülkeden kaçtı. Gidemeyenler Estonyalı Nazi sempatizanlarınca Einsatzgruppe gibi Alman birimleri tarafından öldürüldü. İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarında Sovyetler Estonya'yı yeniden işgal ettiler ve bugünün terimleriyle kültürel soykırım olarak adlandırılabilir politikalar uyguladılar. Ancak, bu politikalar ilgili literatüre kültürel, dinsel ve dilsel baskı olarak geçti ve hâlâ böyle geçmekte. Bu nedenle, ebeveynlerim Kanada'ya geldiklerinde soykırıma ve kültürel asimilasyon stratejilerine yabancı değillerdi. Bu gerçekliklerin sonuçları özellikle babam örneğinde dünya genelinde hâlâ hissediliyor; İsrail'in Filistinler'e karşı sürdürdüğü katliamları lanetleyen Holocaust'tan hayatta kalanlar ve İsrail'i Filistin işgaline son vermeye çağıran Kanada Bağımsız Yahudi Sesler (Independent Jewish Voice of Canada) bunların tekrarına etkin bir şekilde direniyorlar. Annemin durumunda, Estonya 1991'de bağımsızlığını kazanmış olsa da bu tür soykırım pratikleri hâlâ dil politikalarında ya da sanatsal hareketlerde dile getiriliyor—Sovyetlerin Ruslaştırma girişimleri sonucunda etnik-fütürizm ve dilin canlandırılması projeleri vasıtasıyla Estonya'nın yeniden dirilişi talep ediliyor (Kruger 2017). Bu deneyimlere rağmen, ebeveynlerim Kanada'ya geldikten sonra Kanada yerleşimci sömürge devletinin emriyle kendilerince çalışma hayatına girdiler.

Babam federal hükümette çalıştı; o yıllardaki adıyla Kanada Sağlık ve Refah, Yerli İşleri Biriminde çalışıyordu. Annem Alberta Üniversitesi'nde, Yerli Tıp Öğrencileri Programında yirmi yıl boyunca koordinatör olarak çalıştı. Alberta'daki Topluluk Sağlık Programlarının Bölgesel Direktör Yardımcısı olarak işi anlamlı ve kültürel açıdan ilişkisel verilerle işleyen sağlık programları geliştirmek için topluluklarla birlikte çalışmaktı. 1989'da Piikáni'yle yakın temasta kalarak çalıştı; Napi (Yaşlı Adam) Nehir Barajı inşaatından önce ve sonra saç örnekleri toplayan bir takım oluşturdu. Amaçları barajın civa zehirlenmesine yol açmadığından emin olmaktı (Wagg, 1989). Aynı yıl, Yerli liderlerin tavsiyesi üzerine diğer uyuşturucu maddeler arasında opioidlerin gereğinden fazla reçetelendirilmesini incelemeye başkanlık yaparken topluluk içinde ve toplulukla birlikte çalıştı. İncelemeyi şöyle anlatır: "Bunu yapmamı sağlayan gerçekten

bir topluluk girişimi olmasıydı. Toplulukların konuyla ilgilendiğini gösteriyor. Bununla ilgili bir şey yapmak istiyorlardı” (Wagg, 1989, 3). Maalesef, bulgulara ve gereğinden fazla reçete yazan hekimlere karşı—bu hekimlerin bir kısmı uyuşturucu madde karşılığında özel cinsel şiddet türlerini uyguladıkları cinsel ilişkiyi satın alıyordu—yürütülen cezaî süreçlere rağmen opioid krizi bugün hâlâ Alberta genelinde ve özellikle Lethbridge’de manşetten verilen haberler arasında düzenli olarak yer alıyor.

Annem Alberta Üniversitesi’nde Yerli Öğrenciler Tıp Programı koordinatörü olarak yirmi yıl çalıştı. O da bir oyun bozan. Son yatılı okul kapatılmadan önce çalışmaya başladı. 1993’te Aborijin Halklar Hakkında Kraliyet Komisyonunda (Royal Commission on Aboriginal Peoples, RCAP) tanık olarak ifade verdi:

Aborijin hekimlerin Aborijin nüfusun toplamına oranı 1993 yılında 1’e 33,333’dür. Genel nüfusta bu oran 515 kişi için 1 hekimdir...Aborijin tıp öğrencilerinin sayısı 12’ye çıkmıştır. Bu rakam Kanada genelindeki tıp fakültelerinde okuyan, ataları Aborijin öğrencilerin toplam sayısını geçer. [...]

Bütün üniversiteler öğrenci almak ve öğrencilere açık bir atmosfer ve destek yapısı oluşturmak için programlar ve fakülteler kurmalıdır. [...] Fakülte düzeyinde güçlü destek gerekiyor; özellikle dekanlık tarafından, meslek-öncesi ve mesleğe girdikleri yıllarda öğrencilere çok-düzeyle bir destek sistemi sağlanmalı [...] Yerli sağlığıyla ilgili meselelerin müfredata ve program sponsorluğunda kültürel faaliyetlere eklenmesi. Bunlar Yerli olmayan öğrencileri, Yaşça Büyüklükleri, Şifacıları ve Yerli profesyonelleri içermeli [...]

Alberta Üniversitesi’nde çalışırken yaşadığı ana sorunu şöyle anlatıyor:

Üniversite yetersiz temsil edilen öğrencilerin ne kadar fazla olduğunu kabul etmekle sorumluluğunu yerine getirdiğini düşünüyor. Programlara son veriliyor; zira daha fazla sayıda öğrenci kayıt yaptırdığında temsil sorununun ortadan kalktığı düşünülüyor. Öğrencilerin üniversiteden çekilmeleri üzerine hiç düşünülüyor. Öğrenciler sorun yaşadıklarında başvurabilecekleri bir program yok; sistem baskı altına alınıyor. Bu durumda üniversite desteğini geri çekiyor; kabullerde kesintiye gidiyor; zira artık bir grup sorunlu öğrenci olarak gördüğü öğrencilerle ilgilenen kurumları yok. Programın başarısı kendi çöküşünü getiriyor (Hodes, 1993).

Annem, Yerli Halkların kamu sağlığı ihtiyaçlarıyla ilgili verilere dayanan bu tanıklık ifadesini RCAP sonuç raporunu yayınlamadan üç yıl önce verdi. Yedi yıl sonra Canadian Medical Association Journal, Yerli Tıp Öğrencileri Programını popüler olduğu için övdü. Oysa bu program öğrencilerin karşı karşıya kaldıkları ırkçılık, tıp okulu idaresinin ve öğretim üyelerinin gösterdiği direnç, annemin işyerinde yaşadığı ücret eşitsizliği ve sözlü taciz nedeniyle çok fazla muhalefette karşılaşan RCAP övgüsünde tıp okulunun her yıl açtığı iki pozisyon için ortalama on altı öğrencinin başvurabilmesine dayanıyordu. 2000 yılına gelindiğinde on altı öğrenci mezun olmuştu; dokuzu Alberta’dandı (Kent, 2000).

Ebeveynlerimin Yerli halkların sağlığı ve eğitimi alanlarındaki çalışmaları Alberta’ya gelmelerinden çok önce başlamıştı. Doğu Kıyısında, ama ancak Ontario’ya kadar ve Batı Kıyısında, ancak Alberta’ya kadar uzanan bir hatta büyüdüm. Ardından British Columbia’ya taşındım; sonra Ontario’ya döndüm. Ve nihayetinde

Lethbridge’de çalışmak için Alberta’ya tekrar geldim. Gelişim çağındayken aralarında Dene, Inuit, Anishinaabe, Ininev, Nehiyaw, Nakoda-Sioux, Niitsitapi, Oji-Cree ve Dakota olmak üzere Yerli topraklarıyla tanıştım. Çocukluk anılarım arasında en kalıcı olanlar Inuvik’te yaşadıklarım. Beş ve altı yaşındayken, 1980’den 1981’e kadar Sir Alexander Mackenzie (SAM) Okuluna devam ettim. Okul 1959’da Federal Yerli Gündüz Okulu olarak kurulmuştu – Grollier Hall ve Stringer Hall’da yatılı kısımları vardır. Yerli olmayan bir öğrenci olarak oradaki deneyimlerim, gündüz okulu bittikten sonra yatılı kısma gitmeleri zorunlu olan öğrencilerin deneyimlerinden önemli ölçüde farklıydı. İstismara uğramıyordum; gerçi diğer öğrencilerle yumruklanmak ve alay etme, küfretme deneyimlerimin bir parçasıydı. Grollier ve Stringer Hall’da yaşamak zorunda olan öğrencilerin çoğu TRC’ye yatılı kısımlarda yaşadıkları cinsel ve fiziksel şiddeti anlattılar.

Métis halkından Richard Hardy (2022), Grollier Hall’un hayatta kalanları arasındaydı. Mólazha Beyaz Bir Adamın Çocuğu (Child of a White Man) adlı hatıratında deneyimlerini ve Roma Katolik Kilisesi’ni yanlışlarını kabul etmeye tekrar tekrar davet edildiğini belgeler. 1962 yılında, bir grup öğrenciyle birlikte Martin Houston’ın cinsel istismar davasında tanık olarak yer aldı – yatakhane gözetmeni olan Houston hüküm giydi ve on yıl hapis yattı. SAM Okulu 2012’ye kadar kapanmadı; 2014’te Grollier Hall’la birlikte yıkıldı. Belgelenen on yedi ‘intihar’ vardı—Vikki Reynolds’a göre (2019) bu yerleşimci sömürgeciliğin dayattığı erken ölümdü ya da soykırımdı. Zira intiharlar, öğrencilerin Grollier Hall’da karşı karşıya kaldıkları istismarın sonucuydu (Edwards, 2019). 2019’da Katolik Kilisesi, SAM Okulunun eski öğrencilerinden, Dene topluluğu üyesi film yapımcısı Raymond Yakeleya’ya okul hakkında, Grollier Hall Hayaletleri (Ghosts of Grollier Hall) adlı belgeseli çekmesi için 5000 Dolar bağış yaptı. Son olarak, Papa Francis’in yatılı okullarda gerçekleşen “kötülükler” için özür dilediğini ve IRS sistemini soykırım olarak kabul ettiğini duymak için 2022’yi beklemek gerekti. Bu gelişme Avam Kamarasında aynı yılın Ekim ayında oybirliğiyle alınan kararın habercisiydi (Deer, 2022).

IRS İnkârcılığı ve Sağlamcı, Kadın Düşmanı İstismarla İlgili Örnek Vaka

Bu, IRS inkârcılığı açısından bizi Justice ve Carleton’ın (2021) haritalandırdığı kriterlere yeniden götürür. Benim gibi yerleşimciler hikâyelerini genelde bir şekilde bağışlanmak için anlatırlar. Günah çıkarmanın dinsel ya da seküler anlamları itibarıyla böyle bir ihtiyacı yok; benim açımdan suç hiçbir zaman kullanışlı olmadı - Adorno’dan devamla argüman geliştiren siyaset kuramcılarına göre günah çıkarmak devrimci bir his olsa da böyle (Cucharo, 2022). Uzlaşma öncesinde sorumluluk, hesap verebilirlik ve hakikatle tanımlanan bir pozisyonu benimsiyorum. Sahip olduğum özgün miras daha azına imkân tanımıyor. Yerleşimci sömürgecilikten birçok açıdan faydalanıyorum. Bunlar arasında, annem gibi beyaz Avrupalı göçmenlerin ve babam gibi eğitilmiş profesyonellerin tercih edildiği ve böylelikle, ailemin çatışma alanlarından bu ülkeye göç etmesine alan açan bir göç süreci var. Kanada’da İngiliz eğitiminin ve Avrupa-merkezci eğitim sistemlerinin önceliklendirilmesi babamın kendi alanında terfisi olsa da istihdama erişimini ve annemin eğitim fırsatlarından yararlanmasını sağladı; bana ve kardeşlerime temellük edilmiş topraklarda yaşarken ve çalışırken kariyer yapma fırsatı tanıdı. Önce de belirttiğim gibi, erken çocukluk döneminden itibaren çoklu bağlamlarda soykırıma ve nesiller arası etkilerine tanıklık ettim; yerleşimci sömürgeciliğin değişen kiplerini ve Kanada genelinde Yerli Halklarla ilgili implikasyonlarını yakından tanıdım.

Patrick Wolfe'un (2006, 388) kuramlaştırdığı gibi "yerleşimci sömürgecilik yerine yenisini geçirmek için olanı yıkar." Yerine yenisini geçirmek tekil bir mesele değil. Ortadan kaldırmamanın cinayetin yanı sıra yerleşimci sömürgeci toplumun siyasal, hukuki, toplumsal ve ekonomik yeniden üretim yapılarına asimilasyonu da içerdiği bir süreçtir (Wolfe 2006, 390). Böylece, Kanada'daki soykırım yerleşimci sömürgeciliği üretir; aynı zamanda yerleşimci sömürgecilik soykırımın göstergelerinden biridir. Kanada'daki soykırım salt katlederek ortadan kaldırmaz—bu olan bitenin önemli bölümünü ve özellikle polis memurlarının işledikleri cinayetler, IRS sistemi, kadınların, kız çocuklarının ve 2SLGBTQIA+'nın katli ve Yerel Halkların hapsedilmesi söz konusu olduğunda olan bitenin önemli bir bölümünü oluşturuyor (Hodes ve Bonifacio, 2023). Temiz su gibi temel yaşamsal ihtiyaçların verilmemesi, çocukların kapatılmasıyla ilgili bugünkü politikalar vasıtasıyla çocukların yerinden edilmesi, toprak hırsızlığı, dilsel, manevi ve kültürel asimilasyon vasıtasıyla da işliyor. Bütün bunlar tek bir gaye için toplumsal ve siyasal erken ölüm spektrumunu oluşturuyor: Halkların, ekonomik, siyasal, hukuki ve yönetim sistemlerinin ve daha geniş kültürlerin ikamesi. Yerleşimci sömürgecilik, bu nedenle bir yapı, bir olay değil; tarihi durmuyor (Wolfe, 2006).

Kanada ve Kanadılılarla ilgili birçok mitten birine göre, bu ülke insan haklarının inatçı savunucusudur, sorumlu vatandaşlarca yönetilir ve sorumlu vatandaşlar aşırı ölçüde özür dileyecek kadar medenidir (Regan, 2010; Lowman ve Barker, 2014). Buradaki vaka çalışmam, okurları böyle bir fanteziden kurtarıyor ve Kanada'nın geçmişte ve bugün derinden ırkçı, kadın düşmanı, yerleşimci sömürgeci bir toplum olduğunu, IRS inkârcılığıyla ilgili konuşmanın ve buna karşı çıkmanın, Kanada soykırımına soykırım demenin ve Yerli-karşıtlığına karşı çıkmanın tacize, ayrımcılığa, gerginliğin artmasına ve saldırıya yol açabileceği konusunda uyarıyor. Yanı sıra eğitim kurumlarının da susarak, kabul ederek, failleri koruyarak, akademik özgürlük ve özgür konuşma vasıtasıyla bu tür şiddeti destekleyebildiğini ve ona örtük bir şekilde yol verdiğini gösteriyor.

Widdowson'un kamuya açık konuşması önerisine yanıt olarak aşağıdaki e-postayı çalıştığım bölümün Bölüm Başkan Vekiline, Felsefe Bölümünün Bölüm Başkan Vekiline, Dekana, İniskim Yerli Halklarla İlişkilerden Sorumlu Rektör Yardımcısına, Öğretim Üyeleri Derneğimizin bir temsilcisine ve Rektöre gönderdim. Bu kişilerin kıdemli mevkini göz önüne alarak Kanada devletinin, BM Sözleşmesine uygun olarak IRS sistemini soykırım olarak adlandırmak yönündeki yakın zamanlı kararını bildiklerini varsaydım. Yanlış varsaymışım. Oyunu baştan aşağı bozdu. Sorunu tespit ettim ve ardından sorun oldum.

Mektup:

Çalışma izindeyim; ama, bölümlerden gelen ve yatılı okullarla ilgili inkârcı duruşu benimseyen Frances Widdowson'ın konuşmasının iptalini talep eden mektuplar korosuna ve topluluk üyelerinden, öğrencilerden, öğretim üyelerinden ve çalışanlardan geldiğini umduğum e-posta yağmuruna eklenmeseydim ihmalkârlık yaptığımı düşüncektim.

Bu konuşmacı akademik kurumlardan ırkçı, transfobik ve bağnaz olduğu için atıldı. Gerçekleri saptırmasıyla, soykırım reddiyle ve Yerli Halklar karşıtı ve Siyah karşıtı ırkçı kampanyalarda yer almasıyla tanınıyor. Kampüse bir öğretim üyesi tarafından davet edildi; Paul Viminiz Felsefe Bölümünde çalışıyor ve Dekan Letts tarafından sınıf

ortamlarında ırksal hakaretleri ve uygunsuz davranışları nedeniyle düzenli olarak kınanıyor.

Yatılı okulları inkâr etmek soykırımı inkâr etmektir ve bu Yerli haklarının ihlâlidir. Bu ne Alberta İnsan Hakları Yasasıyla ne toplu sözleşmemiz kapsamındaki anlamıyla akademik özgürlükle ne de Taciz ve Ayrımcılık Politikamızla korunan bir konuşma türüdür. Hem Dr. Widdowson hem de Viminiz nefret söylemi türleriyle ilişkilieniyorlar.

Bu konuşmacıyı üniversite davet etmemiş olabilir; ama Meslek Sağlığı ve Güvenliği Yasası kapsamında üniversite öğretim üyeleri, çalışanlar ve öğrenciler için psikolojik açıdan zararlı olmayan ortamları yaratmak üniversitenin sorumluluğundadır. Dr. Viminiz salt kendi davranışıyla, bu konuşmacıyı davet ederek psikolojik açıdan güvensiz bir ortam yaratmıştır. Lethbridge Üniversitesi'ndeki birçok öğrenci, çalışan ve öğretim üyesinin doğrudan deneyimle ya da nesiller arası travmayla yatılı okullardan hayatta kalanlar olduğunu sizlere hatırlatmam gerekmiyor. Bu durum Lethbridge Üniversitesi'nin Yerleşme ve uzlaşmaya bağlılığına ihanettir. Bu etkinliğin iptal edilmesini ve Dr. Viminiz ve Felsefe Bölümünün sorumlu tutulmalarını umuyorum. Bu etkinliği iptal etmeye uygun disiplin işleminin eklenmesi gereklidir.

Disiplin işlemleri! Hapis taraftarı feminist! Kölelik taraftarı! Hayır. Sara Ahmed'in (2022) gösterdiği gibi, şikâyet bir yöntemdir; feminist yöntem. Kolektif eylemin bir parçasıdır. Şikâyet kolektifleri yaratır. Şikâyete başladığımızda diğer şikâyetçileri buluruz, onlar da bizi bulur. Şiddeti durdurmak istiyoruz; başkalarına acı vermeyi değil. Bir üniversitede resmî yollardan şikâyette bulunmak polis çağırarak aynı şey değil. Sonuçlar cezalandırma ile aynı şey değil. Mirame Kaba (2021) ve Sara Ahmed'e (2022) göre: "İşlerinden ayrılan güç sahibi insanlar sonuçtur, cezalandırma değil. Neden? Çünkü sınırlarımızın olması gerekiyor. Ve halt ettiniz ve yanlış yaptınız. Ve güç sahibi olmanız ayrıcalıktır. Bu, gücü sizden alabiliriz demektir Artık gücünüz yok" (Kaba, 2021, 146; Ahmed, 2022, y.y.).

Gerginlik artıyor: Mesaj gönderilenlerin listesi değişti. Felsefe Bölüm Başkanı yanıtını bölüm yönetimindeki kıdemli üyelere, Bölüm Başkanımıza ve bana değil Dekana ve Felsefe Bölümünün tümüne, Widdowson'ı kampüse davet eden Paul Viminiz'e de gönderdi. Yanıt uzundu. İrkçiydi. Sağlamcıydı. Yanlış bilgilere dayanıyordu. Bir araştırmacı, bilgi üreticisi olarak alt konumda olduğum bilgisine dayanıyordu. 'Akıllı' olmadığımı söyleyerek sindirmeye girişiyordu. Ve şiddeti artıyordu. Yetersiz olandan bir kurşun kaleme, sersem bir kurşun kaleme dönüştüm. Ardından amcığa indirildim. Kendi cinsel organıma bile değil. Avare, bedensiz bir amcığa, genelleştirilebilir bir beden parçasına.

Lethbridge Üniversitesi Öğretim Üyeleri Topluluğu ve yönetim Victor Rodych'den gelen ilk ifadeleri, 'akademik iştiğal' olarak destekledi; Dekan da aynı fikirdeydi. Bu karar, davranışlarıyla ilgili hiçbir zaman hesap vermeye alışmamış bir grup insanın toplu kibriden geliyordu; davranışları hiçbir zaman zararlı olarak kayda geçmemiş kişilerden. Kapıyı tutarlar. Şikâyet edenlerin yüzüne kapıyı kapatırlar. Şikâyet, Ahmed'in ifadesiyle "üretmeyen emektir." Şikâyet edenlerimiz, başkalarının başına da aynı şey gelmesin diye böyle yaparız. Şiddetin durmasını isteriz. Ama iktidarın istismarından şikâyet etmek iktidar hakkında öğrenmektir; "şikâyet feminist pedagojidir" (Ahmed, 2022, y.y.). Aşağıda, Rodych'nin yanıtıyla ilgili analizimde IRS inkârcılığı ve

kadın düşmanı, ırkçı ve sağlamcı yerleşimci sömürge dili hakkında öğrendiklerime yer veriyorum:

Dr. Hodes'in, bugün Rektör _____ ve Dekan _____, e-posta burada; yaklaşık altı öğretim üyesi de alıcılar kısmına eklenmiş; aralarında Dr. _____ var.

Bölümümüz Widdowson'un konuşmasının Felsefe Bölümü konuşması niteliğinde olmayacağına karar verdi. Anladığımı kadarıyla, Dr. Widdowson UofL'de [Lethbridge Üniversitesi] yakında konuşma yapacak; konuşma (sanıyorum) Anderson Hall'da olacak. Bir öğrenciden öğrendiğime göre Dr. Widdowson, Dr. Viminiz'in sınıflarından birinde konuşacak.

İnsanlar, Dr. Widdowson'un bir ırkçı olduğunu iddia etseler de Dr. Widdowson'un ırkçı olduğuna dair tek bir somut delil görmüş değilim. 80 dakikalık videoların hiçbirinde ırkçı olduğu söylenebilecek tek bir yorum duymadım (Victor Rodych, Felsefe Bölümü, Lethbridge Üniversitesi, Ocak 2023).

Beyaz erkek ayrıcalığı ve gücü: O görmemiş; böyle bir şey yok. Sömürgeci keşif arzusu artıyor. Kendisi, hakikatin hakemi. Konuşmacı kendi bölümündeki bir öğretim üyesinin davetlisi olsa da sorumluluktan cayılıyor; onun makamında değil, onun derdi değil. Ama konuşmacı bölümdeki öğrencilere ders anlatacak; ama o ırkçılık bulamadığı için öyle bir şey yok.

CH: "Yatılı okul inkârcılığı soykırım inkârcılığıdır ve bu Yerli hak ihlâlidir."

Dr. Hodes "yatılı okul inkârcılığını" neyin oluşturduğunu söylemiyor. Ama öyle görünüyö [sic] ki, bu her ne ise soykırım inkârcılığını oluşturuyor. Bunun nedeni, zannedersen, yatılı okul sisteminin soykırım olması. Bu alanda uzmanlığım yok; ama yatılı okul sisteminin soykırım olduğunu iddia eden insanların yazılarını okudum; bunun kültürel soykırım olduğunu iddia eden diğerlerini de. Bunlara dayanarak diyebilirim ki, en azından 4,100 Yerli öğrenci yatılı okullarda öldü. Sadece 2 videoya dayanarak diyebilirim ki, Dr. Widdowson yatılı okulların yerli halklara zarar vermiş olduğunu inkâr etmiyor; binlerce Yerli çocuğun yatılı okullarda öldüğünü inkâr ettiğini duymadım. Dr. Widdowson, örneğin öncekini ya da sonrakini inkâr ederse, her şeyden önce, kanıt görmek isterim. Alıntı şu anda elimde olmasa da Dr. Widdowson'un Rebel News'a verdiği mülâkatta akademiklerin ve başkalarının, bazı Yerli çocukların yatılı okulda eğitim almasalardı hiç eğitim görmemiş olacaklarını söylemiş olduğuna inanıyorum (Victor Rodych, Felsefe Bölümü, Lethbridge Üniversitesi, kişisel yazışma, Ocak 2023).

Beyaz erkek ayrıcalığı ve gücü: Bu konunun uzmanı değil; kendisi böyle diyor. Ama bu onu, hakikatin hakemi olarak fikrini beyan etmekten alıkoymuyor—Kanada Devletinin ve Katolik Kilisesinin bir yıl önce IRS sistemini soykırım olarak adlandırdıklarını bilmediği açık. IRS inkârcılığını nefret söylemi olarak tanımlayan yasa taslağından da haberi yok. Şimdi, Justice ve Carleton'ın (2021) IRS inkârcılığıyla ilgili ölçütlerine dayanarak bu iddiaları inceleyelim.

İlk olarak, "inkârcılar soykırımın Kanada için uygun olmadığını önerirler." Widdowson'un tüm bir yayın sicili, mülâkatlardaki cümleler bu öneriyi içeriyor. Dahası, yukarıda ele alındığı gibi BM Soykırım

Sözleşmesi'ne göre "bir ulusun ya da etnik grubun tamamen ya da kısmen yok edilmesi", soykırımdır. Olan bu. Ama Rodych bunu görmüyor; öyleyse böyle bir şey yok. Avam Kamarası IRS sistemini soykırım olarak adlandırıyor. Kayıp ve Katledilen Yerli Kadınlar ve Kız Çocukları 2019 yılı sonuç raporunda salt IRS sistemi değil IRS'nin kapatılmasını takiben gerçekleşen cinayetler de soykırım olarak tanımlanıyor. Papa IRS sistemine soykırım diyor. Soykırımın tanımını daraltmak ve tartışma konusu haline getirmek inkârcılıktır; ırkçılıktır. Ama Rodych bunu görmüyor; öyleyse böyle bir şey yok.

Ama eğitim aldılar! Hayır. "Nesiller boyu kilise ve devletle çarpışmayla birleşen ırkçı asimilasyon(a), kültürel aşağılanma(ya) ve cinsel şiddet(e)" maruz bırakıldılar (Justice ve Carleton 2021). Topluluklarından kopartıldılar, kötü beslendiler, beslenmeyle ilgili deneylere tutuldular, bazı durumlarda açlıktan öldüler ve hastalıklara açık kıldılar (Mosby, 2013). Beyaz ailelere satıldılar; bir yandan da devlet, topraklarını ve kaynaklarını sistematik olarak çalıyordu. Bu eğitim değildir; soykırımdır. Evde eğitim alıyorlardı; eğitimi kendi Halkları, aileleriyle birlikte kendi topluluklarında alıyorlardı. Çalındılar. IRS sisteminin eğitim verdiği varsayımına içkin ırkçılık, soykırımın vicdansız savunusudur. Ama Rodych'e göre kendi kişisel deneyimi soykırımın gerçekleşmediğini söylüyor:

Lisans öğrencisiyken her Mayıs, Winnipeg'in hemen dışında olan Headingley Cezaevi'nde cezaevi memuru olarak çalışırdım. 31 Ağustos'a kadar gece gündüz çalışırdım (8 saatlik fazla mesaiyi hep kabul ederdim). Bunu üç yıl boyunca 4 aylık yaz tatillerinde hep yaptım. Çoğu benim yaşımında olan 450 [sic] mahkûm bir ortak noktası vardı: Sevgi dolu ve destekleyici bir ailede yetişmemiş, küçük Winnipeg topluluğundan değilmiş gibi görünüyorlardı. Bense bir parçası olduğum için şanslıydım (benimkisi mavi yakalı ailelerden çocukların gittikleri bir liseydi). 250 mahkûm Yerliydi; 250 mahkûm Yerli değildi. 18 yaşında bir genç olarak bile Kanada toplumunun ve Kanada hükümetlerinin geçmiş 100 yıl boyunca birçok hata yapmış olduğu fikrindeydim. Birçok mahkûm haneye tecavüzden 4 ilâ 6 ay yatıyordu. Yaz aylarında ya da sonbaharda çıkarlardı; çoğunu bir sonraki yaz yeniden görürdüm. Parmaklıkların diğer yanında, görebildiğim tek fark yaşıtım olan erkeklerden çok daha şanslı olduğumdu. Bizim toplumumuz gibi iyi bir toplumun nasılı olup da bunca zaman işleri bu kadar batıracağını tahayyül etmek zor. ırkçılığın uzun yıllar boyunca önemli bir rol oynadığından hiç şüphem yok. Birlikte çalıştığım bazı gardiyanlar ırkçıydı; bazıları değildi. Yatılı okul sisteminin ciddi kusurları olduğu ve 1960'lardaki SCOOP gibi programların faydadan çok zarar verdikleri kesinlikle söylenebilir (Bunların hiçbiri üzerine çalışmadım). Zamanla, Federal Devletin ve Eyalet Yönetimlerinin Yerli halkların yaşamlarını gerçekten iyileştirecek çok fazla şey yaptığı söylenebilir [...] (Victor Rodych, Felsefe Bölümü, Lethbridge Üniversitesi, kişisel yazışma, Ocak 2023).

Yerleşimcinin Günah Çıkarması: Bağlamdışılaştırılmış, tarihsiz, belgelenmemiş kişisel bir anekdot ve Kanada cezaevi sisteminde Yerli kişilerle Yerli olmayanlar arasında formel eşitlik olduğunu savlıyor. İstatistiksel kanıtlar yıllar boyunca Yerli erkeklerin ve kadınların Kanada'da ezici bir şekilde hapsedildiklerine dikkat çekti. Singh, Prowse ve Anderson (2019) buna sağlık krizi olarak değinirler. Son olarak, hükümeti soykırımdan sorumlu tutmakta ve süregiden yerleşimci sömürge şiddetini Kanada'daki Yerli Halkların kurtarıcısı

olarak tanımlamakta yerleşimci sömürge ilerleme anlatısına dayanıyor. Çalıştığını söylediği cezaevinde kendisiyle mahpuslar arasındaki farkı yaratanın soykırım, hâlâ devam etmekte olan bir sömürge pratiği olarak yerleşimci sömürge politikası değil "şans" olduğunu söyleyecek kadar ileri gidiyor. Justice ve Carleton'ın (2021) açıkça dile getirdikleri gibi bu ne nesnel ne de bilgiye dayalı bir yorum. Ama kendisi meşru bir araştırmacı; aynı zamanda nihai hakikat hakemi; sonuçta, arkadaşlarının hepsi onu profesör yaptılar. Ve yine, ırkçılık için kanıt istiyor. Öyle ki, ne yapılırsa yapılsın kanıtları tespit edemeyecek:

Irkçı faaliyetler akademiklerin fiilen nefreti destekledikleri ve desteklemedikleri vs. Kuzey Amerika'da çok fazla sahici ırkçı olduğu şüphesiz. Açık ve eleştirel tartışmayı kim destekliyor ve nefreti, ırkçılığı, ayrımcılığı vs.yi kim destekliyor?

2022 yılında Dr. Hodes Bölümümüz öğretim üyelerine bir dizi e-posta gönderdi; bu e-postalarda her türlü suçlamada bulunuyordu ve herhangi bir kanıt sunduğunu hatırlamıyorum. Bugün şunları yazıyor: "Bu konuşmacı akademik kurumlardan ırkçı, transfobik ve bağnaz olduğu için atıldı. Gerçekleri saptırmasıyla, soykırım reddiyle ve Yerli Halklar karşıtı ve Siyah karşıtı ırkçı kampanyalarda yer almasıyla tanınıyor."

Bunu anlamıyorum. Dr. Widdowson'ın "soykırımı inkâr ettiği" ve "Yerli Halklar karşıtı ve Siyah karşıtı ırkçı kampanyalarda yer aldığı" bu kadar iyi biliniyorsa, Dr. Hodes neden gerçekleri/kanıtları sunarak gerçekleri görmemize yardımcı olmuyor? Dr. Hodes, Dr. Widdowson'ın ırkçılık, transfobi ve bağnazlık iddialarıyla işten atıldığını söylemiyor; "ırkçı, transfobik ve bağnaz olduğu için" işten atıldığını iddia ediyor. Tüm ciddiyetimle soruyorum: Bunlar çok ciddi iddialar. Herhangi biri, örneğin Dr. Hodes, bunlarla ilgili somut kanıtla sahipse topluluğumuza bu kanıtı sunarak yardımcı olsun. Lütfen.

Kampüsümüz önceden hiç olmadığı kadar çeşitliliğe sahip. Bu, kutlamamız ve teşvik etmemiz gereken bir şey. Yerli öğrencilerin, beyaz-olmayan öğrencilere destek olunduğuna tanık oldum ve bu öğrencilere ayrımcılık yapıldığına tanık olmadım (tabii, bu hiç ayrımcılık olmadığı anlamına gelmez; UofL'de muhtemelen ırkçılık var). Bu hafta üç meslektaşımın mesaj aldım; en azından ikisi Dr. Widdowson'ın ırkçı olduğuna inanmış gibi. Ama hiçbirisi Tim Ball gibi iklim değişikliğini küresel ısınmayı inkâr etmek için para alıyor gibi görünmüyor. FCPP'nin Dr. Widdowson'u fonlandığına dair bir kanıt var mı?

"The Frontier Centre partizan değildir; ideolojisi yoktur. Bağımsız kalabilmek için hükümet fonu almak istemeyiz, kabul etmeyiz. Bu tanıma dayanarak gerçekten bağımsız tek düşünce kuruluşuyuz."

Özel bağış alıyorlar. Belki siyaseten gereğinden fazla naifim.

Saygılar.

Vic (Victor Rodych, Felsefe Bölümü, Lethbridge Üniversitesi, kişisel yazışma, Ocak 2023).

Beyaz erkek ayrımcılığı ve gücü; sağlamcı, ırkçı cinsiyetçilik: İnsanlar size anlatıyor; blog paylaşımları, makaleler, konuşmacının mağdur

ettiği kişilerin kamusala açılmış ve yayınlanmış deneyimlerini gönderiyorlar. Bunların hepsi internette kamusal erişime açık, sadece Frances Widdowson'ı google'da aratmanız yeter. Öğrenciler dilekçeler ve kınama mektupları yayınladı. Ama en korkunç şiddet biçimlerini inkâr ediyorsunuz; bu durumda istismarın diğer biçimlerini inkâr etmeniz şaşkırtıcı değil. Literatürü okuduğunuzu iddia ediyorsunuz. Ama orada bulamıyorsunuz; sizden kaçıyor; öyleyse böyle bir şey olmamalı. Ama ben de kendimi açıklamalıyım. Size, gözünüzün önünde olanı anlayamayan size ırkçılığın olduğunu kanıtlamalıyım. Sizi ikna etmek benim görevim. Sorun benim. Kötü karakter benim. Kanıtlara dayanmadan temelsiz suçlamalarda bulunuyorum. Gerçi, bu e-postanın her bir suçlamayı kanıtladığı söylenebilir. Size göre araştırma yapamam; "akıllı" değilim; bilmiyorum. Ama siz, uzmanı olmadığınız konu hakkında bana ne düşünmem gerektiğini ve ırkçı literatürü nasıl okumam gerektiğini söyleyebilirsiniz. Yazılarımdan bir cümle bile okumamışken ne bildiğimi söyleyebilirsiniz. Ve son onlar, bir diğer retorik hamleyle, soykırımla ilgili şaka yapmak ve dikkatleri asıl meseleden, konuşmacıdan başka yere çekmek için tasarladığınız analogik argüman yaratarak IRS inkârcılığına devam ediyorsunuz.

Bir istismarın adını koymak iktidarı öğrenmekti. Güçlü değilsiniz, Dr. Rodych. Feminist pedagoji için bir kaynaksınız; başışlanmak isteyen, başkalarının acısını inkâr eden birisiniz. Meslektaşımın birlikte derlediğimiz ve bugünlerde yayınlanan kitabı okumalısınız (Hodes ve Bonifacio, 2023). Cinsiyetçilik, sağlamcılık ve ırkçılığın kesişmesinin aşırı, gereğinden fazla karmaşık, kurşun kalemle, benim gibi serser kurşun kalemle işi olduğu açık.

Artık yetersiz biri değilim. Meslektaşım bana kurşun kalem diyor:

Bir süredir Bölümce farkında olduğumuz, Hode [sic, doğrusu: Hodes] kutudaki en sivri kurşun kalem değil. Ama sadece bilesin diye söylüyorum, tahayyül edilebilecek en fütursuz ırkçı OLMAMA rağmen derslerimde ya da başka ortamlarda yazılı ya da sözlü ırkçı yorumlar nedeniyle Dekandan HİÇBİR zaman kınama almadım – bir kez bile. Bununla beraber, Hode'un [metinde olduğu gibi] mektubunun ruhu kesin ve isabetli. Aslında ben çimenli küçük tepedeki ikinci nişancıydım. 2000 yılında, İsrail'de Mossad'a 11 Eylül plânlarında yardım ediyordum. Bir kez değil ÜÇ DEFA pedofilden hüküm giydim. Her ne kadar ırkçılık yaparken hedefimi yanlış anlamış olsa da İskoçlara karşı soykırım kampanyasını savunduğumu hiç gizlemedim. Ve evet, bunların nedeni yahnî. Pauline (Paul Viminitz, Lethbridge Üniversitesi Felsefe Bölümü, kişisel yazışma, Ocak 2023)

Bunu da şikâyetler havuzuna gönderdim: Sendikaya ve insan kaynaklarına; onlar eninde sonunda incelemesi için Dekana gönderiyorlar. Daha önce de güç istismarıyla ilgili bir şikâyetle bulunmuşum. Bitmesini istemiştım. Bu şikâyetten önce de şikâyetçiydim. Halihazırda sorun olmuşum. Kanıtı olmayan, serser bir kurşun kalemim; oysa bir önceki yedi yıllık istismarcı e-postaların hepsini eklemiştım. Bugün elimde olan bu, sağlamcı, ırkçı, kadın düşmanı, şiddet yüklü kelime salatası yeterli kanıt olarak görülecek mi? Pek sanmıyorum.

Bu şiddet örneğinden önce yedi yıl boyunca aldığım, cis-cinsiyetli kadınların erkekler kadar istismarcı, ama erkeklere kıyasla daha örtük güç istismarcısı oldukları e-postaları topladım. Güç çatışmaları, tahakküm, tehditler: Mutlu olsam iyi olur, bir işim olduğu için şanslıyım; ofisimde kalıp çenemi kapasam ve sakinleşsem iyi olur; yoksa, yaşam

boyu sözleşme için önerilmem ihtimal dahilinde olsa da terfi alamayabilirim. İhtimal dahilinde. İşlerin her zamanki gibi yürütülmesini kabul etsem ve istismara karşı çıkmasam iyi olur; aksi takdirde “meslektaşlık hukukuna uymamakla” etiketleneceğim: Sesinin tonunu sevmedim. En iyisi ilaçlarımı almayayım; bana iyi gelmiyorlar. Belki, yerleşimci sömürgecilikle itkilenen bir başka erken ölümün, beyaz bir kızın intiharının komik olduğunu düşünecekler. Kim bilebilir. Demem o ki, bu da “sektörün talepleriyle başa çıkamadı” tespitli ölümlerden biri olur. Büyütmek gerek. Hiçbir şey yapmadılar. Daha başlamadan şikâyetin nafile olduğunu biliyordum. Avukatlarım şikâyet dosyasına baktılar ve mevcut politikalar kapsamında yedi yıl süren e-posta [silsilesi için] işlem yapılabileceğini söylediler. Ama Dekan aynı fikirde değildi. Benim deneyiminin bir anlamı yok. Sorun benim. Dekan, yedi yıl boyunca akan e-postaların yeterli kanıt olmadığını iddia etti. Ona göre, rutin ve kabul gören pratiklere dayanarak düzenli bir şekilde görevi kötüye kullanma iddiasında bulunuyordum. İstismarcılarıma güvenmediğim için sorun benim. Terfi aldım, kitabım yayınlandı, vefat eden bir meslektaşımın yüksek lisans öğrencilerinin danışmanlığını aldım ve programlarının ilk yarısını başarıyla tamamlamalarında destek oldum. Öyleyse, mızımızlanmaktan vazgeçmeliydim. Baksanıza, bir başarı öyküsüydüm.

Burada, sağlamlılığı, ırkçılığı, cinsiyetçiliği görmemek kabul edilmiş pratik; IRS inkârcılığının akademik uğraş olması kabul edilmiş pratik; itaatkâr olmayan kadınları delirtmek ve üniversite sisteminden çıkmaya zorlamak kabul edilmiş pratik—kabul etmem gerekenler bunlar. Siz göremiyorsunuz; öyleyse, yoklar. Hukuk, sorunu benim perspektifimden anlamamanızı gerektiriyor; ama perspektifimi göremiyorsunuz. Bunun yerine, beni istismar edenlerin kendi ifadelerine göre ‘iyi niyetlerini’ sorgusuz kabul ediyorsunuz, kanıt aramıyorsunuz. Çünkü kapı başını siz tutuyorsunuz. İnkâr ediyorsunuz? Daha ne kadar kanıt ihtiyacınız var?

Ve sonrasında, sürtük oluyorum:

“GÜLÜNESİ... SENİN GİBİ İRK KİŞİKİRTİCİSİ BİR SÜRTÜK, İFADE ÖZGÜRLÜĞÜNDE BAŞEDİYOR! SENİN GİBİ SÜRTÜKLERİN “İKİYÜZLÜLÜĞÜN ANLAMI HAKKINDA LANET OLASICA BİR FİKRİ VAR MI? TOPLUMSAL CİNSİYET ÇALIŞMALAR... VAY CANINA... OLAN HER TOPLUMSAL CİNSİYET İÇİN BİR DOLARIM OLSAYDI İKİ DOLARIM OLURDU.

NE DERSİN, BU İFADE ÖZGÜRLÜĞÜNE UYUYOR MU, SENİ KAHROLASI İŞE YARAMAZ BOK??? (Ted Poplawski, bilinmiyor, kişisel yazışma, Şubat 2023)

Bu e-postalar iletim tarihlerine göre sıralanıp okunduğunda tek bir kişinin ağzından çıkabilir; gerilimi gittikçe artan bir çizgide... İlk e-posta ikincisini mümkün kılıyor—aynı Rodych, öğrencilerin IRS inkârcısının kampüste konuşma yapmasını engellemeye çalışan öğrenci girişimini desteklediğim mektubu, “kutudaki en sivri kurşun kalem olmadığımı” iddia eden Viminitz’e iletildiğinde olduğu gibi. Sonra bu meslektaşımız öğrencileri destekleyen mektubu inkârcıya gönderir; inkârcı mektubu “ırk kişikirticisi sürtük” gibi terimler kullanan insanların bulunduğu bir facebook sayfasında paylaşır. Artık sorun benim; belamı arıyorum. Görevi kötüye kullanmanın kokusunu alan oyunbozanım. Bu istismarcı erkekler [sorun] değil. İstismarcı kadınlar [sorun] değil. Kampüse geldiğimden bu yana [tanık olduğum] güç istismarcıları [sorun] değil; bunlara alan açanlar da.

Sendikaya, Dekana ve İnsan Kaynaklarına göre Rodych’in e-postası taciz ve ayrımcılık politikasının kapsamına giriyor. Küçümseyici,

yanlış bilgiye dayanan e-postası “akademik uğraş” dönük bir çaba addediliyor; ben ise serserim bir kurşun kaleme ve ardından genel bir sürtüğe dönüştürülüyorum. Rodych, araştırma yapma becerimi ve ehliyetimi sorgulayarak bunu mümkün kıldı; diğerleri sadece onu takip etti. Beyaz hanımlar, sessiz suç ortaklıklarında seyredeler; yanlarında diğer sessizler durur. Bu metni yazarken, Viminitz’le ilgili süreç henüz tamamlanmadı ve şikâyetim çözüme kavuşmadı. Paylaştığım üçüncü e-posta tanımadığım birindendi; polise nasıl başvuracağımı anlatan güvenlik görevlisiyle görüşmeme rağmen ne başvuru yaptım ne de herhangi bir izleme yapıldı.

Kendi deneyimlerimin ışığında IRS inkârcılığının cezai bir suç olarak tanımlanmasına kamusal destek verdim. Ciddi ve önemli bir çalışmayı içeren cezaevlerinin kaldırılması ve polisin mali kaynaklarının kesilmesini savunan hareketleri destekliyor ve takdir ediyor olmam bununla çelişiyor gibi görünüyor. Bu politik hamle, kurumlara hukuki yükümlülükleri gündeme getirerek IRS inkârcılığını içeren etkinliklere evsahipliği yapmayı reddetmek için manivela işlevi görür mü? Bu şiddet yüklü sağlamcı, ırkçı kadın düşmanlığını yatıştırır mı? Eğitimin bu sorunu çözeceğine inanmıyorum; bu insanlar yüksek öğretim kurumlarından doktora derecesi almışlar; eğitimliler. Olumlu örneklerle çözülebileceğini de düşünmüyorum. İçimdeki hapisçi feministi harekete geçirip hepsini cezaevine tıkmak için atılacak adımları desteklemeli miyim? Totalitarizmi, şikâyet edenler ve şikâyetler süreci olarak adlandırdıkları gerçekliği belki o zaman öğrenirler. En temel medeni ve saygı kriterlerini hesaba katan şekilde muamele görmek istediğimiz için totalitersek belki onlar da en kötüsünden hapisçi feminist pedagojinin tadına bakmaya ihtiyaç duyuyorlardır.

Ancak, IRS inkârcılığının kriminalize edilmesini derinden eleştiriyorum; bunun üç nedeni var. İlk olarak, Kanada’da cezaî suçların hepsinde olduğu gibi inkârcılık da devlete karşı işlenmiş suç olarak yeniden tanımlanıyor. Ama bu suç devlete karşı işleniyor. Suç Yerli Halklara, insanlığa ve insan-dışı dünyaya karşı işleniyor. TRC bunu 2015’te, Avusturalya İnsan Hakları Komisyonu 1990’larda kabul etti. İkinci olarak, inkârcılığın cezai suç olarak kabul edilmesinin sorunu çözeceğine ya da bunun sonucunda inkârcıların kovuşturma sürecinden geçeceklerine inanmıyorum. Kanada’da nefret söylemini etkili bir şekilde kovuşturmak çok zor. IRS inkârcıları yargılanıp hüküm giydikleri takdirde hapis cezaları büyük ihtimalle nefretin şiddet düzeyinin artarak gelişmesine uygun alan sağlayacaktır. IRS inkârcılığının cezai yaptırıma uğraması sahte suçlamalara da yol açabilir. Kanada hukuk sistemine ve işyeri şikâyetlerinin yönetilme sürecine yayılan sistemik ayrımcılık göz önüne alındığında, Rodych, Viminitz ve Poplawski gibi insanlar tacizi sırf zarar vermek amaçlı şikâyetlerle devam ettirmek için yeni bir alan bulacaklardır.

Yukarıdaki paragrafı Victor Rodych’den şikâyet dilekçesi almamdan bir ay önce yazdım. Rodych’in kaygılandığı şey kendi e-postalarının ve davranış tarzının başkaları üzerindeki etkisi değil. Bundan ziyade, TRC önerilerini destekleyen analizimin ve müdahalemin ve kampüsümüzde epistemik çoğulculuk ve daha fazla çeşitlilik gerektiği yönündeki tespitimin kendi itibarı üzerindeki etkisinden endişe ediyor. Rodych, akademik disiplinlerde baskın durumda olan Avrupa-merkezli varsayımlardan bazılarını değiştirme önerime gelen dirence işaret etmekle kalmayıp—ki bu, BIPOC ve feminist biliminsanları tarafından yüzü yıllı aşkın süredir dillendirilir—kendisinin e-posta mesajındaki IRS inkârcılığını da eleştirdiğim için beni karalama yapmakla suçluyor. İnsan Hakları Birimi bu şikâyeti mevcut politikalar kapsamında işleme sokulabilir olarak gördü; bu, Justice ve Carleton’ın (2021) IRS inkârcılığının ne olduğuyla ilgili açıklamasını okumadıklarını ya da hesaba katmadıklarını gösteriyor. Yanı sıra, Avam Kamarasının

(2022) ve Pope'un (2022) IRS sistemini soykırım olarak tanımlama yönündeki kararlılıklarını da hesaba katıyorlar.

Kurum, şikâyeti (yanlış bir şekilde) ele alırken iki hak kümesi olduğunu açık etti: İlk küme, insanlara isim takan, insanlıktan çıkararak ve nesneleştirilenlerin, meslektaşlarının şiddet riskine atanların ve olan biteni seyredip hiçbir şey söylemeyelerin haklarından oluşuyor. İkinci kümede istismarın durmasını isteyenlerin hakları var. IRS inkârcıları, öğretim elemanlarını şiddet yüklü istismar ve ayrımcılık, muhtemel fiziksel şiddet tehlikesiyle karşı karşıya bırakanların ve bunu seyredip müdahale etmeyenlerin, akademik özgürlük ve ifade özgürlüğü adı altında bütün bunları yapmalarına izin veriliyor. Şiddete karşı sesini yükseltenler, bu nedenle hedef gösterilenler ve akademik kurumları daha eşitlikçi yapma arzusunda olanlar ve en azından TRC tavsiyelerinin izlenmesi için çalışanlar püskürtülüyor, şiddetle sözlü tacize uğruyor, tacizkar şikâyetlere maruz bırakılıyor ve sessiz kalmaları bekleniyor—çünkü akademik özgürlük ve ifade özgürlüğü hakkımız yok. Değişim yaratmaları susturmak söz konusu olduğunda formel eşitliğin esamesi okunmuyor. Ama asıl dehşete düşürücü bu değil. Asıl dehşete düşürücü olan itibarın birincil dert olması; özellikle IRS sisteminin savunusunda ve toplumsal cinsiyet temelli şiddet ve istismar bağlamında şiddet içeren davranışın başkaları üzerindeki etkisinin değil. Bütün bunlar popüler medyada bugün Kanada'da empati krizi, diğer bir ifadeyle empati yokluğu yaşadığımızı iddia edenlerin haklılık payını artırıyor (CAMH 2022).

Artık sınırlarımın sonundayım. Dava açabilirim; ama ne için? Kınama mektupları için mi? İşten çıkarmalar için mi? Sistem değişmeyecek; sadece gidenlerin yerine yenilerini işe alacaklar. Bu tür insanlar, doktora dereceliler de Kanada'da çok fazla. Buradan orijinal bir şey çıkmaz. Hukuk yoluna başvurmak bana bir şey kazandırmaz; ama son gelişmeler bunu yapmamı zorunlu kılıyor. Öte yandan, şikâyetlerle, örnek vaka, güç istismarları, şiddet, ayrımcılıkla ilgili şu sorular dışında söyleyebileceğim her şeyi söyledim: 1) Bu konuşmayı (pedagojik ya da başka açıdan) can alıcı ve aslı kılan bir amaç var mıydı? HAYIR. 2) Başvurulan yollar (ırkçılık, transfobi, IRS inkârcılığı, Yerli bilgisini reddetmek, istismarcı dil vd.) bu amaçla orantılı mıydı? HAYIR. 3) Belirtilen amaca ulaşmak söz konusu haklara (Widdowson'ın ifade özgürlüğü, Viminitz'in akademik özgürlüğü) asgari düzeyde olsa zarar verdi mi? Diğer bir ifadeyle, eleştirel düşüncüyü öğretmenin ve istismarcı, şiddet dilini ve Alberta İnsan Hakları Yasasının 3. bölümü kapsamında yer alan bir kişiyi ya da grubu nefret ve aşağılama için hedef göstermeyi içermeyen tartışmayı canlandırmanın başka yolları var mıydı? EVET. Widdowson'ın kampüste ders anlatması ya da konuşması için hiçbir neden yoktu. Onu savunan insanların kampüste çalışmaya devam etmeleri için de hiçbir neden yok. Kaba'nın açık bir şekilde toparladığı gibi, "[g]üçlü insanların istifa etmeleri sonuçtur, cezalandırma değil. Neden? Çünkü sınırlarımız olmalı. Ve yediğiniz halt yanlış. Ve güce sahip olmanız ayrıcalıktır. Bu, gücü sizden alabileceğimizi gösterir" (Kaba, 2021, 146).

Bu metinde ele aldığım örnek vaka Kanada bağlamına özel. Ama içerdiği şiddet dünya genelinde diğer birçok yerdeki kurumlarda gerçekleşiyor. Bunu Sara Ahmed'in çalışmalarından da izleyebiliriz. Buna rağmen tamamen kaybetmiş değiliz. Şikâyet etmek savunmasızlığı göstermiyor, zaman kaybı ya da boşa zaman harcamak değil. Ahmed'in (2022) de gösterdiği gibi şikâyet aktarılabılır bir dizi beceriye karşılık geliyor. Sizi şikâyete iten şiddeti protesto ederken daha fazla şiddet görüyorsunuz: "kurumsal bir oyun bozan olmak için, çalışırken oyun bozan olmak için, başkalarıyla çalışmanız gerekir [...] Şikâyet aktivistleri şikâyeti destekleyenler olarak da görülebilir; sadece birlikte çalışmıyorsunuz; birlikte çalışırken,

kaynaklarınızı bir araya getirirken şikâyette bulunanlara daha fazla tavsiyede bulunabilir ve pratikte destek verebilirsiniz" (Ahmed, 2021, y.y.). Hukuk üzerine çalışan bir araştırmacıyım. Dolayısıyla, hukukun erişim menziline ve sınırlarını iyi bilirim. Sınırları geçen, başkalarını istismar eden, süreci takip etmeyen, insan haklarını ve taciz ve ayrımcılık politikalarını cezasızlıkla ihlâl eden bireylerin ve kurumların acınası durumlarını da bilirim. Dekanımın, sendikamın bir üyesinin ya da İnsan Kaynaklarının deneyimlerimi anlayabileceğini sanan formel eşitlik çerçevesi temelden kusurlu. Bunlar, kanıtları okuyabilen ya şiddetin etkisini asgari düzeyde göstermekle ve en korkunç biçimleriyle ortaya çıkan şiddetin varlığını reddedenleri savunmakla bu etkiyi anlayabilen insanlar değil. Burada şikâyet, adil bir çıktı elde etmek için yapılmaz. Bunun yerine bir aktivizm biçimidir; bir öz-güçlenme biçimidir; artık katlanılabılır olmayı ve mümkün olabileceği tespit etme yoludur; net sınırlar çizme yoludur. Burada şikâyet şunu söylemenin en etkili biricik yoludur: Hayır, bunların hiçbirini hiçbir zaman kabul etmeyeceğim..

KAYNAKÇA

- Ahmed, S. (2022, 08 06). The complainer as carceral feminist, feministkilljoys, <https://feministkilljoys.com/2022/06/08/the-complainer-as-carceral-feminist/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Ahmed, S. (2023). The Feminist Killjoy Handbook. Londra: Penguin.
- Archibald, L. (2021, 23 09). Mad activists: The language we use reflects our desire for change. Mad in America, <https://www.madinamerica.com/2021/09/mad-activists-language/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Arendt, H. (1976). The Origins of Totalitarianism. New York: Harcourt.
- Australian Human Right Commission. 1997. Bringing them home. Report of the National Inquiry into the Separation of Aboriginal and Torres Straight Islander Children from Their Families içinde. <https://humanrights.gov.au/our-work/bringing-them-home-chapter-13> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Building the Federal Day School at Inuvik, Mackenzie Delta. Inuvik means 'The Place of the People' an Inuit Word [ca.1959]" P7530 Diocese of the Arctic Fonds, #100, General Synod Archives. Anglican Church of Canada. <http://archives.anglican.ca/en/permalink/graphics/10465> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Canadian Mental Health Association (CAMH) (2023, 02 05). "Only 13% of Canadians are Feeling Empathetic, Down Markedly from Two Years Ago," CMHA.ca, <https://cmha.ca/news/only-13-of-canadians-are-feeling-empathetic/> (Erişim: 10 Mayıs 2023)
- Cook, S. (2023, 24 01). Tainted milk led to the deaths of Alberta residential school children, CBC News. <https://www.cbc.ca/news/canada/edmonton/tainted-milk-led-to-deaths-of-alberta-residential-school-children-group-says-1.6724990> (Erişim: 27 Nisan 2023)

- Cosh, A. (2022, 22 03). Canadian Jewish group launches campaign against Israeli apartheid. *The Maple*. <https://www.readthemaple.com/canadian-jewish-group-launches-campaign-against-israeli-apartheid/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Crenshaw, K. (2016, 14 03). Kimberlé Crenshaw—on intersectionality—keynote—WOW 2016.
- Southbank Centre. YouTube video, 30:46. <https://www.youtube.com/watch?v=-DW4HLgYPIA> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Cucharo, S. (2022). Justice beyond repair: Negative dialectics and the politics of guilt and atonement, *Contemporary Political Theory*, 21(3), 397-418.
- Deer, K.: io. (2022, 30 06). Pope says genocide took place in Canada's residential schools. *CBC News*. <https://www.cbc.ca/news/indigenous/pope-francis-residential-schools-genocide-1.6537203> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Edwards, T. (2019, 16 05). Grollier Hall documentary in the works. *MNSL Media*. <https://www.nnsi.com/nwtnewsnorth/grollier-hall-documentary-in-the-works/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Erudera. (2021, 24 05). The oldest university in the world. <https://erudera.com/resources/oldest-universities/> Erudera dünyadaki ilk eğitim arama moturu ve Yapay Zekâyla desteklenen en büyük Üniversite Veritabanı. (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Eugenics Archives. Canada. Social Sciences and Humanities Research Council of Canada. <https://eugenicsarchive.ca/discover/world> (Erişim 22 Mart 2023)
- Hanley, D. C. (2014, 23 09). Waging peace: Holocaust survivors call for justice in Gaza. *Washington Report on Middle East Affairs*, 58-59. <https://www.wrmea.org/2014-october/waging-peace-holocaust-survivors-call-for-justice-in-gaza.html> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Hardy, R. I. (2022). *Mólazha (Child of a White Man) A memoir*. Altona: Friesen Press.
- Herring, J. (2023, 29 01). Students petition controversial former MRU Prof's University of Lethbridge speech. *Calgary Herald*. <https://calgaryherald.com/news/local-news/students-petition-controversial-former-mru-prof-university-lethbridge> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Hodes, A.-M. (1993). *RCAP Testimony, (159). Treaty 6*. University of Saskatchewan Native Law Centre. Library and Archives. <https://library.usask.ca/indigenous/holdings/index.php> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Hodes, C. ve and Bonifacio, G.T. (Der). (2023). *Racism in Southern Alberta and Anti-Racist Activism for Change*. Edmonton: Athabasca University Press.
- House of Commons. (2022, 27 10). House of Commons Debate. Ms. Leah Gazan (Winnipeg Centre, NDP). 4. Parlamento, 1. Oturum. *Official Hansard Report 151(119), 8970 ve 8981*. <https://www.ourcommons.ca/Content/House/441/Debates/119/HAN119-E.PDF> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Independent Assessment Process Oversight Committee. (2021). *Final Report*. https://www.residentialschoolsettlement.ca/IAP_Final_Report_English.pdf (Erişim 27 Nisan 2023)
- Justice, D. H. ve Carleton, S. (2021, 25 08). Truth before reconciliation: 8 ways to identify and confront residential school denialism, *Royal Society of Canada*. <https://rsc-src.ca/en/voices/truth-before-reconciliation-8-ways-to-identify-and-confront-residential-school%C2%A0denialism> (Erişim 27 Nisan 2023)
- Kaba, M. (2021). *We do this 'til we free us: Abolitionist organizing and transforming justice*. Chicago: Haymarket Books.
- Kanada Hakikat ve Uzlaşma Komisyonu (Truth and Reconciliation Commission of Canada). (2015 ve 2016). *Truth and Reconciliation Commission of Canada: Final reports, 1-5*. National Centre for Truth and Reconciliation <https://nctr.ca/records/reports/> Basılı kopyalar McGill-Queen's University Press'ten edinilebilir.
- Kent, H. (2000, 22 02). U of A proving popular with native students, *Canadian Medical Association Journal*, 162(4), 550 <https://www.proquest.com/openview/b96382e924115bc77a73d1e38c657a8f/1?pq-origsite=gscholar&cbl=41339> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Kiernan, B. (2002). Cover-up and denial of genocide: Australia, the USA, East Timor and the Aborigines, *Critical Asian Studies*, 34(2), 163-192.
- Kirsch, G. E. (1999). *Ethical Dilemmas in Feminist Research*. Albany: State University of New York Press.
- Kreuger, A. (2017). Ethno-futurism: Leaning on the past, working for the future, *Afterall: A Journal of Art, Context and Inquiry*, 43(Bahar/Yaz), 1-135. <https://www.journals.uchicago.edu/doi/full/10.1086/692561> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Lazar, M. M. (2007). Feminist critical discourse analysis: Articulating a feminist discourse praxis, *Critical Discourse Studies*, 4(2), 141-164.
- Opinko, D. (2023, 30 01). University of Lethbridge cancels event featuring controversial speaker. *Lethbridge News Now*. <https://lethbridgenewsnow.com/2023/01/30/university-of-lethbridge-cancels-event-featuring-controversial-speaker/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- MacDonald, D. B. ve Hudson, G. (2012). The genocide question and Indian residential school in Canada, *Canadian Journal of Political Science/Revue Canadienne de Science Politique*, 45(2), 427-49.

- Mosby, I. (2013 Mayıs). Administering colonial science: Nutrition research and human biomedical experimentation in Aboriginal communities and residential schools, 1942-1949, 145-172. [was-wrong-cancel-campus-talk#:~:text=\(Ottawa%20E2%80%93%20January%2031%2C%202023,a%20planned%20talk%20on%20campus](#) (Erişim: 27 Nisan 2023).
- NTRC (National Centre for Truth and Reconciliation). (2023). Truth and Reconciliation Commission of Canada. <https://nctr.ca/about/history-of-the-trc/truth-and-reconciliation-commission-of-canada/#:~:text=The%20TRC's%20mandate%20was%20to,by%20the%20residential%20school%20experience> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- National Inquiry into Indigenous Women and Girls. (2019). Reclaiming power and place: The final report on Indigenous women and girls, 1 a ve b. <https://www.mmiwg-ffada.ca/final-report/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Nottebrok, S. (2023, 31 01). Indigenous ways of knowing. YouTube, <https://www.youtube.com/watch?v=huhqseXxFNM> (Erişim: 27 Nisan 2023).
- Piepzna-Samarasinha, L. L. (2019). Care work: Dreaming of disability justice. Vancouver: Arsenal Pulp Press.
- R. v. Comeau [1998] NWTJ (34) (S.C.). Sanık cinsel tacizden iki kez yargılandı; suçunu itiraf etti ve müstehcen ahlaksızlığın her biri için birbiri ardı sıra uygulanacak birer yıl hapis cezası aldı the accused was charged with two counts of indecent assault, entered a guilty plea and was sentenced to a jail term of one year on each count to be served concurrently.
- R. v. Leroux [1998] NWTJ sayı. 139 (S.C.); Dava [1998] NWTJ Sayı. 140 (S.C); Sentencing [1998] NWTJ Sayı. 141 (S.C), sanık, cinsel taciz, müstehcen ahlaksızlık [gross indecency – İngiltere hukukunda hiçbir zaman maddeleşmeyen bir suç biçimi. Toplumsal normlara uymayan cinsel faaliyetlerin kriminalize edilmesinde kullanılıyordu. Eşcinselliğin hukuken yasak olduğu dönemlerde eşcinselliğin cezalandırılmasında araçsallaştırılıyordu. Terim genelde cinsel birleşme içermeyen cinsel faaliyetler için geçerliydi. (ç.n.]] ve anal sekse teşvik de dâhil olmak üzere 21 ayrı suçla yargılandı. Yedisinden beraat etti ve 14'ünden hüküm giydi. Sanık toplamda 10 yıllık hapisle cezalandırıldı.
- R. v. Maczynski [1998]. [bildirilmemiş], sanık, cinsel taciz, müstehcen ahlaksızlık ve anal seks de dâhil olmak üzere beş ayrı suçla yargılandı. Sanık suçunu itiraf etmeyi kabul etti ve 4 yıl hapis cezası verildi.
- Regan, P. (2010). Unsettling the settler within: Indian residential schools, truth telling, and reconciliation in Canada. Vancouver: University of British Columbia Press.
- Reynolds, V. (2019). Justice doing at the intersections of power: Community work, therapy and supervision. Adelaide: Dulwich Centre.
- Robinson, D. (2023, 01 02). University of Lethbridge was wrong to cancel campus talk. CAUR Newsletter. <https://www.caut.ca/latest/2023/02/caut-university-lethbridge->
- Singh, D., Prowse S. ve Anderson, M. (2019). The overincarceration of Indigenous People: A health crisis, Canadian Medical Association Journal, 191(18), E487-E488.
- Society for Academic Freedom and Scholarship. (2023, 31 01). The University of Lethbridge reverses itself and cancels a public talk. <https://safs.ca/the-university-of-lethbridge-reverses-itself-and-cancels-a-scheduled-talk/>
- Staniforth, J. (2015, 10 06). 'Cultural genocide'? No, Canada committed regular genocide. Toronto Star. <https://www.thestar.com/opinion/commentary/2015/06/10/cultural-genocide-no-canada-committed-regular-genocide.html> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Stefanovich, O. (2023, 18 02). NDP MP calls for hate speech law to combat residential school denialism. CBC News. <https://www.cbc.ca/news/politics/should-residential-school-denialism-declared-hate-speech-1.6744100> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Taylor, P. S. (2020, 20 10). 'The Truth as I see it'—In conversation with Frances Widdowson. C2C Journal. <https://c2cjournal.ca/2020/10/the-truth-as-i-see-it-in-conversation-with-frances-widdowson/> (Erişim: 27 Nisan 2023).
- Unger, D. (2023, 03 02). Crossroads between hate speech and academic freedom. Meliorist Magazine. <https://themeliorist.ca/2023/02/03/crossroads-between-hate-speech-and-academic-freedom/> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Valentine, G. (2002). People like us: Negotiating sameness and difference in the research process. P. Moss (Der), Feminist geography in practice: Research and methods içinde (sayfa aralığı). Oxford, Malden, MA: Blackwell Publishers Ltd.
- Wagg, D. (1989). Dam site monitored for mercury level. Windspeaker. 7(11). <https://ammsa.com/publications/windspeaker/dam-site-monitored-mercury-level> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Wagg, D. (1989, 28 07). Drug abuse probed. Windspeaker. <http://data2.archives.ca/e/e449/e011201764.pdf> (Erişim: 27 Nisan 2023)
- Wolfe, P. (2006). Settler colonialism and the elimination of the native, Journal of Genocide Research, 8(4): 387-489.

Caroline Hodes
Lethbridge Üniversitesi.